

ידידי הזאבים¹

מאת : פנחס אמיתי

את חיות הבר ההולכות ומושמדות ע"י האדם המכנה עצמו "תרבותי". אכן, בכשרונו מצליח הסופר בקלות יתירה לשכנע אותנו ולטעת בתוכנו את ההכרה בצדקת דבריו, אעפ"י שבדרך-כלל אין הללו נאמרים בגלוי אלא שזורים בסיפור זעיר פה וזעיר שם. מואט, הכותב בגוף ראשון מתגלה כאיש אמיץ ביותר, שאינו חושש להאשים את ממשלת קנדה או לפחות משרדים חשובים בממשלתה ברצח המוני של איי-ליס, שרובו נעשה בידיעת השלטונות וכמ-טרה אחת ויחידה לשעשע את התיירים. הוא מטיל אשמה על "אנשים חש-רים" היושבים בעמדות-מפתח ואשר מנסים ללא הצלחה לגייס אנשי מדע ידועי-שם אשר יסכימו בקנוניה שפלה להוכיח, כי הזאבים הם המשמידים את עדרי-האיילים. באנשים אלה, אשר כמו-תם מצויים כמעט בכל מקום בעולם, הוא יורה את חיצו לעגו. "המלומדים ש-

אין ספק שהמזיגה המוצלחת של ביולוג ואתנוגרף סללו בפני פרלי מואט את שביל הזהב לליבותיהם של צעירים ומבוגרים כאחד. הצורה בה מוגשים סיפור-המעשה והחומר המדעי מצרפים את הספר הזה לקבוצת ספרים נדירים, שייחודם בכך שאינם מיועדים לבני גיל מסויים. לכאורה, נראה ש"ידידי הזאבים" הינו ספר מדעי הן באורח חייהם של זאבים, ומתוך שברור לו, לביולוג-הסופר, שלא כל אחד מוכן לקרוא חומר מדעי טהור, הרי הוא לש את החומר על תוצאותיו ומסקנותיו, ואת העיסה הזו הוא מגיש לקוראים בעטיפה אסתטית של סיפור תמים שזור הומור טוב הסוחף את הקורא ומשתפו בחוויה של חקר חיות-הבר. למעשה, אין פרלי מואט מבקש ללמדנו רק דרך בהלכות זאבים. יש בו, בספר זה, מטרה ברורה ומעשית יותר: להציל

1. פרלי מואט, עם עובד, 1976.

הגמדים" ושל "פנג הלבן" הינו "זולל עכברים מושבע", אשר בדרך-כלל אינו שש לטרוף בעלי חיים גדולים. "ידידי הזאבים" הינו ספר חינוכי המ- טיף לצדק ביחסים שבין האדם לטובב אותו.

מדבריו משתמע, שאם אתה בא לשפוט בעל-חיים — גם אם המדובר במי שיש לך עליו דעה קדומה, גם אם הנאשם הוא, לדעתך, זאב טורף, אין לך הזכות להרשעו בטרם הוכחת דבר.

פרלי מואט אינו יוצא להילחם בדרכים רגילות, די לו בכך שהוא כותב ומספר לעולם כולו, כי הנה נעשה עול, עול שאין לתקנו, אך אפשר ואפשר שלא לחזור עליו שנית.

פרלי מואט מדבר בשמם של מליוני בעלי-חיים שנקטלו בידי האדם. רובם לשם שעשוע בלבד. הוא מדבר בשמם של אלה שאינם יודעים לדבר בלשונו.

עסקו שעות אין-מספר בנתונים משע- ממים וחיברו דו"חות, אשר איש אינו נזקק להם", עם זאת מעלה הוא על נס את חכמתו ואת הלוך-מחשבתו של הא- דם הפשוט, של האסקימואי החי בטבע. הנה, דווקא הוא לא רק שאינו חושש שהזאבים יאכלו את האיילים, שהינם עיקר לחמו, אלא שהוא מבין היטב את מה שלא הבינו או לא רצו להבין אנשי הגנת הטבע במקרה זה. "האיילים מכל- כלים את הזאבים, והזאבים עושים אותם לחזקים ובריאים בכך שהם מסלקים מ- קרבם את החולים והחלשים". הרי לכם חכמת חיים, דרך מחשבה בריאה, ומואט החוקר את ארחות הזאבים מוסיף וא- מר: "לעולם לא יטרוף זאב יותר מהד- רוש לו לאכלה".

ובאשר למזונו של הזאב, הרי בספר זה יש לקוראים חידוש ואולי הפתעה. הזאב של "כיפה אדומה", של "עזה ושבעת